

BEROEPS- BELANGEN

DE TUCHTWET, HAAR RECHTVAARDIGING EN HAAR DRAAGWIJDTE. EEN JURIDISCH-, EEN TANDHEEL- KUNDIG- EN EEN LEEKENoordeel

Het is merkwaardig hoe gering de publieke reactie is geweest op de eerste zaak die krachtens de bepalingen van de Wet op het Medisch Tuchtrecht in Hooger Beroep door het Gerechtshof te Amsterdam in November en December 1934 werd behandeld (zie onze betr. publicaties in Februari 1935). En het is te betreuren tevens, want de doeleinden die genoemde wet nastreeft zijn niet in de eerste plaats van belang voor den medischen en tandheekkundigen stand maar vormen een openbaar belang van de eerste orde. Vooral in een tijd als deze, waarin vele eertijds vaststaande begrippen der fatsoensleer door ondermijningen van allerlei aard aan het wankelen worden gebracht, is het nuttig en noodig de openbare meening in de goede richting te mobiliseeren en zich door haar geschraagd te voelen wanneer het noodig zal blijken door wettelijke maatregelen hierin verbetering te brengen of . . . . mochten de reeds bestaande hierin falen een actie tot wijziging ten goede in te leiden.

Ruim een jaar na de boven aangehaalde zaak in Hooger Beroep treffen wij onverwachts in de „Nieuwe Rotterdammer” van 4 Januari 1936 in de rubriek *rechtszaken* een commenteerend artikel van juridische zijde, dat ons deed besluiten over de plaatsruimte-bezwaren heen te stappen en dit stuk in extenso te publiceeren. Daarnaast geven wij, ook in haar geheel, de knappe bestrijding van het lid van het Centraal Medisch Tuchtcollege: onzen collega *J. Sanders Ez.* Wij kunnen ons aan zijn zijde scharen bij zijn conclusie, dat de uitspraak van het Hof weinig ruimte laat aan hen die meenen dat tegen dezen „stijl” van advertenties weinig te doen zal zijn, al ware het ook ons liever geweest, dat het Hof de „verwantschap” van de begrippen „waardigheid van den stand” en „vertrouwen in den stand” nog wat nauwer had aangehaald, een verwantschap die naar onze meening in de meeste gevallen een

onverbreekelijke band vormt. Hoe het ook zij, de vraag is te jong om haar als uitgemaakt te beschouwen en wij zullen wel eerst een meer stevig gegroeide jurisprudentie moeten afwachten.

Inmiddels doet het goed te weten, dat ook het leekenpubliek hier niet onverschillig tegenover staat ten bewijze waarvan wij hieronder, met weglating van namen, een door ons ontvangen schrijven eveneens weergeven :

Mt.

* * *

Rechtszaken.

MAG EEN ARTS RECLAME MAKEN?

Niet strafbaar zoolang het vertrouwen in kunde en toewijding van den arts ongeschokt blijft.

Mr. K. D e n y s schrijft ons:

Een uit Duitschland om politieke redenen verdreven tandarts zette zich hier te lande neer en deed den volke van zijn aanwezigheid kond door eenige annonces, die wel wat erg commercieel getint waren. Ze droegen bijvoorbeeld het opschrift „Nieuwe tijden . . . eischen nieuwe prijzen!” Dit zou voor een vliegende winkel, die al niet minder kan doen dan met de prijzen „boksen” of dezelve naar beneden „donderen”, natuurlijk een heel tamme uiting beteekenen, maar uit den mond van een esculaap, ook al vallen we tegenwoordig niet bepaald meer over een stroohalm, vinden we het toch nog altijd een beetje cru klinken.

Voorts bevatte één der annonces een complete prijscourant van alles waarop een tandarts het menschedom maar vergasten kan: cementvulling zooveel, goudvulling zooveel, een geheel onder- en bovengebit zooveel, enz. enz. Ook was er de belofte van volstrekt pijnlooze trekkingen tot een minimaal honorarium.

De prijzen waren om van te watertanden (hoewel dit beeld hier misschien niet heelemaal op zijn plaats is), en daar deze tandarts bovendien een bekwaam vakman scheen te zijn, stroomde het bij hem. De collega's zullen de concurrentie dus wel bitter gevoeld hebben. Toch willen we het niet hieraan toeschrijven, dat ze een klacht tegen hem indienden. Want dit geschiedde. Een klacht die hierop gegrond was, dat hij door zijn advertenties het aanzien der professie schade deed. Het ging dus om de standseer.

Wij voelen wat voor zulk een klacht. Boven zeiden we al, dat we de annonce cru vonden. En, nu moge er veel in de wereld veranderen, zelfs al zou er geen steen op den anderen

blijven — een gebeurlijkheid, waarmede we volgens sommigen in deze tijden hebben te rekenen — we zullen dan in ieder geval toch nog wel altijd dit behouden, dat een arts of tandarts zijn practijk niet als een winkel beschouwt. Dit sluit geen minachting van den winkelier in, maar het is een kwestie van stijl. En wie inbreuk maakt op den stijl, wordt als een zwart schaap beschouwd. Dat is in alle standen en beroepen zoo.

Nu is het merkwaardig, dat in sommige gevallen de overheid er zelfs haar schouders onder zet om dien stijl te handhaven. En wel door strafbedreiging tegen de gildebroeders, die er inbreuk op maken. Men ziet dit bij sommige beroepen met academische opleiding of wat daarmee vrijwel gelijk te stellen is. (Advocaten en notarissen.) Het ligt geheel voor de hand om ten opzichte van de geneeskundigen, die immers ook hun tuchtcolleges en dito reglement hebben, iets dergelijks te verwachten. Daarom baart het geen verwondering, dat de tandartsen zich tot het medisch tuchtcollege ter plaatse wendden om maatregelen tegen den man, die zijn stand niet ophield.

Het zal hun min of meer koud op het lijf gevallen zijn, toen ten slotte werd uitgemaakt, dat de wet zich met het aanzien der tand- en andere artsen evenmin inlaat als met het prestige der Rotterdamsche bootwerkers, Alkmaarsche kaasdragers of welk ander gilde u verder wenscht in te vullen! Alleen met de advocaten en notarissen is het wat anders, zooals we reeds aangaven. De betreffende reglementen gewagen uitdrukkelijk van maatregelen tegen den advocaat en procureur, die de eer van zijn stand, en tegen den notaris, die de eer of de waardigheid van zijn ambt aantast. De overige „kasten” (waarbij we natuurlijk de ambtenaren uitzonderen) moeten het zelf maar zien uit te vechten met meergenoemde zwarte schapen.

De lezer, die nu al vernomen heeft, dat er dan toch zoo iets als een tuchtcollege en -reglement voor geneeskundigen bestaat, zal zich intusschen afvragen, waartoe deze dan dienen. Toch zeker om te waken tegen misdragingen van ambtsbroeders? Inderdaad, maar enkel, zoo staat er in de bepalingen, voor zoover deze het *vertrouwen* in den stand der tandartsen ondermijnen. Dat is heel iets anders dan *aanzien*, zoo maakte het Hof te Amsterdam uit, dat de zaak in hooger beroep behandelde. Dit is ongetwijfeld juist; men kan zich b.v. indenken, dat de tandartsen door sociale oorzaken maatschappelijk een stand achteruit gaan, in een mindere buurt moeten gaan wonen etc. etc., wat dan slinking van aanzien meebrengt, zonder dat echter het vertrouwen in hun bekwaamheid of toewijding er ook maar een haar minder om wordt.

Waarom de wet nu dit verschil maakt tusschen geneeskundigen en juristen, daarin willen we ons niet al te zeer verdiepen. Misschien moeten we het hierin zoeken, dat de bepalingen

voor de artsen van 1928 dateeren, terwijl de andere niet zoo heel ver meer van haar eeuwfeest af zijn. Hoofdzaak is echter de *practische* consequentie. En deze is, dat *tegen advertenties in dezen stijl niets te doen is*. In de uitspraak van het Hof wordt nergens als grond voor beklaagde's strafbaarheid aangevoerd het feit, dat hij in plaats van te wachten tot de patiënten bij hem komen, zijn diensten aan het publiek aanbiedt, iets wat een advocaat of notaris, als in strijd met de waardigheid van het beroep, op een ernstige correctie zou komen te staan. Het ietwat snorkende opschrift wordt evenmin tegen hem uitgespeeld. Dit alles is in het systeem van het Hof volkomen logisch. Want men kan met goeden grond beweren, dat zoodanig „uitpakken” wel het maatschappelijk aanzien van de tandartsen schaadt, maar het vertrouwen in hun kunde en toewijding nog niet hoeft aan te tasten.

Dat het Hof nu op andere gronden toch nog tot een veroordeeling kwam, doet niet ter zake. Waar we op neer wilden komen is, dat blijkens deze uitspraak, die, hoewel reeds eenigen tijd geleden, nog tot geenerlei commentaar aanleiding schijnt te hebben gegeven, het den tandarts en *alle andere 'andartsen*, daar ze onder dezelfde tuchtwet vallen, niet verboden is publiekelijk hun diensten aan te bieden en zelfs per snorkende advertentie.

We gelooven niet, dat het gros der artsen erg enthousiast zal zijn over de ongedachte bewegingsvrijheid, die thans hun deel blijkt te zijn. Mocht deze tot verder misbruik leiden, dan zouden we ons kunnen voorstellen, dat uit hun midden stemmen tot wetswijziging opgingen.

* * *

MAG EEN TANDARTS RECLAME MAKEN?

Strafbaar, zoodra hij zich schuldig maakt aan handelingen, die het vertrouwen in den stand der geneeskundigen (tandartsen) ondermijnen.

Tandarts J. S a n d e r s Ezn., lid van het Centraal Medisch Tuchtcollege, schrijft ons:

In het avondblad van 4 Januari j.l. geeft mr. K. D e n y s een beschouwing naar aanleiding van een uitspraak in hooger beroep door het gerechtshof te Amsterdam in de zaak van een tandarts, tegen wien in eersten aanleg bij het Medisch Tuchtcollege aldaar een klacht was ingediend wegens het plaatsen van „snorkende advertenties” (korthedshalve neem ik deze terminologie van mr. D. over). De schrijver komt in deze beschouwing tot de slotsom, dat bij de tegenwoordige redactie van de wet (de z.g. tuchtwet voor geneeskundigen, tandartsen en vroedvrouwen) „tegen advertenties in dezen stijl niets te

doen is", omdat „zoodanig uitpakken wel het maatschappelijk aanzien van de tandartsen schaadt, maar het vertrouwen in hun kunde en toewijding nog niet hoeft aan te tasten." Deze slotsom is onjuist en wij achten het een algemeen belang, te dezer plaatse uiteen te zetten, hoe de toestand in werkelijkheid is.

De bewoordingen van de desbetreffende artikelen der bovengenoemde wet maken een verklaring wat wèl en wat niet geoorloofd is (of, wil men, wat wèl en wat niet verboden is) niet gemakkelijk en het is volstrekt niet verwonderlijk, dat iemand, die met de materie overigens niets te maken heeft en er zich niet terdege heeft ingewerkt, tot een opvatting komt, welke niet geheel juist is.

Tot goed begrip moge hier een korte uiteenzetting worden gegeven van het doel en den opzet dezer wet (die van 1928 dateert), waarbij geheel buiten beschouwing worden gelaten al de artikelen, welke met ons onderwerp niet in direct verband staan, b.v. die handelende over de „maatregelen", welke op hen, die schuldig worden bevonden, kunnen worden toegepast, de details van de samenstelling der rechtscolleges, hunne werkwijze enz.

Het wetsontwerp werd indertijd ingediend (1925), omdat het niet goed zou zijn (zoo zegt ongeveer de memorie van toelichting), al mag Nederland nog bogen op een over het geheel hoogstaanden, geneeskundigen stand, de oogen te sluiten voor gevaren, die dreigen. Er zouden in dien stand personen kunnen komen, die door opvatting en praktijk niet alleen dien stand zouden ontsieren, maar ze zouden ook maatschappelijk een gevaar kunnen worden. In dit verband wordt gedacht aan den verruwendenden invloed van den strijd om het bestaan, vooral van te scherpe mededinging, die eerlijken wedijver verdringt. De beroepsbelangen van den geneeskundigen stand liggen buiten het gebied van den wetgever, maar handhaving van een zeker zedelijk en verstandelijk peil van den geneeskundigen stand is een algemeen belang, waarvoor de wetgever heeft te waken. Hoofdzaak is dat het publiek vertrouwen kan hebben in den geneeskundigen stand; de standseer komt in de tweede plaats. Daarom moet de eisch gesteld worden, dat de geneeskundige zich onthoude van handelingen, die dat onmisbaar vertrouwen ondermijnen. En de wetgever heeft zich dan ook, als resultaat van het schriftelijk en mondeling gemeen overleg tusschen de regeering en de Staten-Generaal, voorgesteld, zijn doel het best te kunnen bereiken, door strafbaar te stellen den geneeskundige, den tandarts, de vroedvrouw, die (afgezien van ernstige nalatigheid en grove onkunde in de uitoefening van zijn (haar) beroep) „zich schuldig maakte aan handelingen, die het vertrouwen in zijn (haar) stand ondermijnen". Opzettelijk is bij het stellen van deze norm afgezien van het geven

van voorbeelden. De leden der speciaal hiervoor in het leven geroepen rechtscolleges zullen in gegeven gevallen moeten beslissen, wat met den gestelden eisch in strijd is. Handelingen zullen moeten worden gezien in het licht der omstandigheden. Alleen zoo zal het mogelijk zijn, te bepalen, wat de werkelijke inhoud zal zijn van deze algemeen aanvaarde norm.

Al het vorenstaande is een objectieve, hier en daar verkorte, weergave van passages uit de memorie van toelichting. Men ziet, dat op dit stuk vrij wat aan het inzicht van den rechter is overgelaten, en dat de jurisprudentie dus van groot belang is. Vast staat — mr. D e n i j s heeft hierin volkomen gelijk — dat, in tegenstelling met de regelingen bij advocaten en notarissen, de wet zich niet inlaat met de eer, het aanzien, de waarheid van geneeskundigen enz. als te beschermen belangen *als zoodanig*.

Niettemin was het begrijpelijk, dat — en nu komen we tot de zaak, welke behandeling mr. D. aanleiding gaf tot zijn artikel — het Medisch Tuchtcollege te Amsterdam overwoog, „dat het vertrouwen in den stand der tandartsen mede afhankelijk is van het aanzien, dat die stand geniet”, en „dat aldus tot handelingen, die het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnen, moeten worden gerekend handelingen, die de standseer der tandartsen schaden, en van hen, die tot dezen stand behooren, mag worden gevorderd, dat zij zich gedragen naar de in dien kring geldende normen van moraal en fatsoen”. Op dien grond (en andere) veroordeelde het den tandarts, die de geïncrimineerde advertenties had geplaatst, tot een vrij hooge geldboete.

Echter is het evenzeer begrijpelijk, dat bij de behandeling in hooger beroep het Gerechtshof te Amsterdam ¹⁾ de opvatting, sprekend uit de geciteerde overwegingen, niet juist achtte in haar algemeene strekking; op gronden overeenkomend met hetgeen wij hierboven reeds hebben gezegd. Het Hof was van oordeel, dat bij de opvatting van het College, in strijd met de strekking der wet, het onderscheid tusschen handelingen, die de standseer schaden, en handelingen, die het vertrouwen in den stand ondermijnen, wordt uitgewischt.

Maar — zoo gaat de beslissing van het Hof voort — hieruit volgt niet, „dat een handeling van de eerstgemelde categorie niet tegelijkertijd ook zou kunnen behooren tot de tweede categorie, daar het hier verwante begrippen geldt, welke met

¹⁾ Beslissingen, waarbij boete opgelegd op schorsing uit de bevoegdheid uitgesproken wordt, komen in hooger beroep bij de gerechtshoven; die, waar de opgelegde maatregel bestond uit waarschuwing of berisping, worden in hooger beroep door het Centraal Medisch Tuchtcollege, zetelend te 's-Gravenhage, behandeld.

elkander in nauw verband staan, en ook de Memorie van Toelichting dit gezinszins uitsluit”!

En dan overweegt het Hof verder, dat niet elke advertentie van een tandarts (b.v. vermelden van adres en spreekuren) een handeling vormt, welke het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnt, en dat ter beoordeeling van de vraag, of dit met een bepaalde advertentie het geval is, rekening gehouden moet worden met den indruk, welken de inhoud der advertentie maakt op het publiek.

Ten slotte overweegt het Hof dan, dat „terwijl het plaatsen der voormelde advertenties stellig een handeling vormt, strijdig met de eer van den stand der tandartsen, het tevens een handeling vormt, welke het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnt”.

Het Hof vindt dan ten slotte gronden voor clementie — ook in de verwachting, dat de appellant zich in het vervolg van dergelijke handelingen zal onthouden — en legt hem een geldboete op, die belangrijk lager is dan in eersten aanleg.

Men ziet, dat dit verloop geen enkelen redelijken grond oplevert voor de conclusie, dat tegen advertenties in dezen stijl niets te doen zou zijn. En de historie doet zelfs de mogelijkheid van een zoodanige conclusie verwerpen. Immers wat geschiedde? Het is droevig en pikant tevens, maar waar.

De beslissing van het Gerechtshof, welke mr. D. in dit blad op 4 Januari j.l. en wij hierboven uitvoerig bespraken, dateert van 19 December 1934. Op den 1sten Juli 1935 wordt tegen denzelfden tandarts opnieuw (ditmaal door den geneeskundig inspecteur) een klacht ingediend wegens zijn wijze van adverteeren, die het vertrouwen in den stand zou ondermijnen. Het Medisch Tuchtcollege neemt dan het standpunt van het Hof over, wil rekening houden met den indruk, dien de advertenties op het publiek maken en constateert, dat het op dien grond ongeoorloofd acht „advertenties, die bedoelen het publiek te trekken door zonder bijzondere reden de voortreffelijkheid der eigen behandeling boven die door andere, in den regel gelukkig nog niet adverteerende tandartsen te stellen”, en zegt, dat, aldus beschouwd, de tandarts zich ook nu heeft schuldig gemaakt aan handelingen, die het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnen, en legt hem wederom een, ditmaal hoogere, geldboete op. De betreffende tandarts zal dan nu ook wel weten, dat tegen advertenties in dezen stijl wèl iets te doen is!

Wij zouden nu nog kunnen aanvoeren een zeer recente beslissing van het Centraal Medisch Tuchtcollege, waarbij op een tandarts de maatregel van waarschuwing is toegepast, op grond dat hij o.a. in een advertentie had gezet „zeer lage tarieven”, waarbij het college overwoog, dat een tandarts zich heeft te onthouden van de in den handel gebruikelijke, openlijke

aanprijzing van de oeconomische waarde zijner praestaties. Ook die stijl is dus ongeoorloofd!

En reeds in Juni 1934 heeft het college te 's-Gravenhage een tandarts eveneens veroordeeld wegens huis aan huis verspreiden van reclamekaarten, „bevattende snorkerijen en grappen van denzelfden aard als waarmede door sommige marktkooplieden sinaasappelen en dergelijke artikelen aan het publiek worden gesleten”, op grond van uitvoerige overwegingen, welke we hier nu maar niet zullen weergeven, maar die in strekking overeenkomen met die van de andere hier besproken beslissingen.

Wij meenen hiermede te kunnen volstaan. En wat voor de tandartsen geldt, geldt natuurlijk evenzeer voor de artsen: zij allen mogen, wanneer zij wenschen reclame te maken, daarbij wel de uiterste gereserveerdheid in acht nemen, willen zij niet de kans loopen, met de Medische Tuchtcolleges in, althans onprettige, aanraking te komen.

„De grootste kracht van een wet als deze”, zoo schreef indertijd de steller der memorie van Toelichting, „schuilt in het voorkomen van overtreding.” Wij hebben gemeend, dat deze praeventie — doel mede immers van alle rechtspraak — belangrijk zou kunnen worden geschaad, wanneer niet een ander antwoord gegeven werd op de vraag, aan het hoofd van dit artikel geplaatst, dan waarvan de lezer van dit blad van 4 Januari j.l. kon kennis nemen.

Mr. K. D e n i j s schrijft ons naar aanleiding van het bovenstaande:

Blijkens het slot van zijn beschouwingen, is inzender het met mij eens, dat in de wet geen verbod aan de tandartsen is te lezen om reclame te maken. Maar zij hebben hierbij de uiterste gereserveerdheid in acht te nemen, voegt hij er bij, en dat advertenties, van den stijl als hier besproken, naar de opvatting van het Amsterdamsche gerechtshof door de wet zijn toegelaten, bestrijdt hij ten eenen male.

Tot mijn leedwezen heeft inzender mij niet kunnen overtuigen. Weliswaar is, zooals ik trouwens ook reeds mededeelde, de bedoelde tandarts door het hof veroordeeld (in afwijking van de meening van het openbaar ministerie, dat primair zelfs tot algeheele afwijzing van de klacht adviseerde), maar op grond waarvan? 's Hof's overwegingen komen in hoofdzaak hierop neer (waarom vertelt inzender dat er niet bij?), dat bedoelde tandarts in de advertenties (volgens deskundigen) abnormaal lage tarieven vermeldde; dat hij het tevens ten onrechte deed voorkomen, alsof het bij het tarief alleen aankomt op den aard der verrichtingen, zonder rekening te houden met het verschillend karakter der uiteenlopende individueele gevallen; zoodat het publiek daardoor den indruk krijgt, dat de

andere tandartsen noodeloos hooge prijzen berekenen. Wat dan tot de slotsom leidt, dat meergenoemde tandarts het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnde. Voorts werkten, volgens het Hof, hiertoe ook nog mede de uitdrukkingen „pijnlijk trekken inbegrepen” en „volstrekt pijnlooze trekkingen” (wat, volgens deskundigen, evenwel nooit te garandeeren is), waardoor bij het publiek de indruk werd gewekt, dat deze dentist iets bijzonders en wel tegen lagen prijs aanbodde te doen, wat men bij een anderen tandarts niet aldus verkrijgen kon.

Ook in dit opzicht kreeg het publiek volgens het Hof dus den indruk, dat het door andere tandartsen beter en goedkooper behandeld zou kunnen worden dan thans het geval is.

Nu moge dit alles zeer gewichtig zijn, maar men zal ons willen toegeven, dat de strafbaarheid hier niet gezien moet worden in den stijl der annonce. Ook niet in het ietwat snorkende opschrift, zooals ik reeds in ons artikel opmerkte.

Misschien acht het Hof deze beide elementen wel strijdig met de standseer, maar waar ze niet tevens het vertrouwen aantasten, spelen ze geen rol en blijven dus buiten beschouwing. De zaak is, dat de delinquent dezen keer toevallig onder het bereik der Tuchtwet is gekomen, omdat hij — kort uitgedrukt — zijn collega's onder verdenking bracht het publiek af te zetten, wat een aantasting van het vertrouwen opleverde. Hadde hij deze klip vermeden — en dat is toch waarlijk een klein kunstje — dan ware hij volgens de door mij juist geachte opvattingen van het Hof vrij uitgegaan. Had ik dus ongelijk met te zeggen, dat er tegen dezen stijl — laten wij het den Sequah-stijl noemen — niets te doen is?

En nu kan het wel zijn, dat het Centraal Medisch Tuchtcollege en sommige Tuchtcolleges zich op een ander standpunt stellen, zooals uit eenige door inzender vermelde uitspraken schijnt te volgen. Maar het lijkt mij zeer de vraag of toekomstige delinquenten zich aan de door inzender in uitzicht gestelde onprettige aanraking met de tuchtcolleges veel zullen storen, indien zij een eenigszins ingrijpende straf (het Centraal Med. Coll. is immers alleen in geval van waarschuwing of berisping appèl-rechter), dus boete, schorsing of ontzetting, door een appèl op de Hoven weer ongedaan kunnen maken.

Ik zie in het stuk van inzender een ongewild pleidooi voor wetswijziging.

MEVR. M. SCHRIJFT ONS :

Van een met mij bevriende tandarts met wie ik ook over het volgende sprak, hoorde ik, dat U de voorzitter van de tandartsenkring te X. bent en wend ik mij daarom met een verzoek tot U en hoop, dat U het verder door zal geven, daar ik als particulier het niet kan doen.

Sinds December 1935 heeft zich in het pand aan de Y-str. nr. Z., op de eerste verdieping, de Hongaarsche tandarts (met Ned. bevoegdheid, Red.) A. gevestigd. Ik heb mij al direct bij het begin er over geërgerd, dat hij op zijn toen nogal normaal bordje vermeld had: „Middenstandspraktijk”, „Kliniekprijzen”. Maar verleden week heeft hij een groot bord midden op de leeg *achtergevel* (beneden op de pui, hij woont eerste verdieping, met dezelfde tekst laten aanbrenge. En gisteren heeft hij op de eerste verdieping aan de voorkant van zijn huis, twee reusachtige lichtbakken, links en rechts van zijn raam, laten aanbrenge en daar tusschen in werkt hij met open gordijnen en volop licht. Hij etaleert zich dus zelf, geflankeerd door twee lichtbakken, die door hun dikke letters en hun hoogte over het geheele plein, tot aan lijn C. en D te zien zijn. Ik vind dit geen manier voor een tandarts. Zelf dochter zijnde uit een academisch gevormd gezin en moeder van een aanstaand arts, heb ik hieraan veel aanstoot genomen. En het maakt aan zijn huis en zijn omgeving heelemaal een onfijnen indruk. Een arts of advocaat zou zoiets niet doen (die hebben een „tuchtcollege”) en een *Hollandsche* tandarts zeker ook niet. Misschien is dat in Hongarije mode? Dan moet deze „Heer” erop gewezen worden, dat men zoiets in Holland niet doet, daartoe is m.i. de tandheelk. kring er het best voor geschikt. Of bestaat er voor tandartsen ook een soort „tuchtcollege”? Ik hoop, dat U mijn schrijven zult behartigen.

UITSPRAAK VAN DEN RAAD VAN BEROEP

*inzake samenwerking met en overname van de praktijk van een onbevoegde door
een lid der Maatschappij.*

De Raad van Beroep van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde;

Gezien de klacht d. d. 4 December 1934 ingediend door de leden van voornoemde Maatschappij de tandartsen A., B., C., D., E., F. en G., allen wonende te M.,

tegen:

X., tandarts te M., eveneens lid van voornoemde Maatschappij, welke klacht is ingediend bij den Raad van de Afdeeling Q. op 9 Februari 1935;

Gezien de uitspraak van dien Raad d. d. 2 Mei 1935, waarbij op X. de tuchtmaatregel is toegepast: schorsing in het lidmaatschap van de Maatschappij voor den tijd van zes maanden, met zijne veroordeeling in de door den Raad gemaakte kosten tot een bedrag van f 105.—;

Gezien de tijdig ingediende beroepschriften van de klagers en X. tegen deze uitspraak d.d. resp. 10 Mei 1935 en 15 Mei 1935;

Gehoord ter zitting van den Raad van Beroep d.d. 11 September 1935 te Utrecht gehouden, namens de klagers den klager A. en den beklaagde X., bijgestaan door zijn raadsman mr. Y., advocaat te M.;

Overwegende dat de klagers in hun beroepschriften en voorzoover noodig later ter zitting hebben betoogd, dat zij in beroep zijn gekomen:

a. omdat zij de opgelegde straf, gezien den ernst der feiten, te gering achten;

b. omdat zij het oordeel van den Raad van Beroep wenschen over de ten laste gelegde en gebleken feiten, welk oordeel zijn uitdrukking mede kan vinden in de soort en mate van op te leggen straf;

Overwegende, dat de beklagde in hooger beroep is gekomen, omdat hij de opgelegde straf en de daardoor op hem gelegde moreele belasting te zwaar acht en bovendien zijn financiële omstandigheden het hem zeer bezwaarlijk maken de kosten, waartoe hij is veroordeeld, te betalen;

Overwegende dat hetgeen door de klagers in de door hen ingediende klacht, zooals deze ter zitting van den Raad van Beroep is toegelicht den beklagde wordt verweten, is te splitsen in vier deelen,

- 1e. dat hij van October 1933 tot Februari 1934 in dienst is geweest van den tandtechnicus R., die niet wettelijk bevoegd was de tandheelkunde of een deel ervan uit te oefenen;
- 2e. dat hij in Februari 1934 de „practijk” van voornoemden R. heeft overgenomen;
- 3e. dat van Februari 1934 tot Mei 1934 terwijl de practijk uitsluitend werd uitgeoefend door den beklagde, hoewel het huis door R. werd bewoond, niet zijn naambord, doch dat van R. aan den gevel van het practijkhuis is bevestigd geweest;
- 4e. dat van Mei 1934 tot Juli 1934 zoowel het bord van beklagde als dat van R. is bevestigd geweest aan voornoemden gevel, in welken tijd R. evenmin daar practijk uitoefende, noch het bewoonde;

Overwegende ten aanzien van het sub 1 gestelde, dat zoodanige verhouding in flagranten strijd is met de beroepswaardigheid en volstrekt onverenigbaar met de normen van de Maatschappij;

Overwegende ten aanzien van het sub 2 gestelde dat de Raad in het algemeen van oordeel is, dat een dergelijke overname niet kan worden toegelaten, al zou de Raad zich omstandigheden kunnen voorstellen, waarin zij kan worden getolereerd, zijnde evenwel den Raad van deze omstandigheden in casu niet gebleken;

Overwegende ten aanzien van het sub 3 en 4 gestelde, dat, zooals ook uit de Codex voor Beroepsethiek kan worden afgeleid, het niet toelaatbaar moet worden geacht dat een tandarts practijk uitoefent onder den naam van een anderen tandarts, nog minder van een onbevoegde;

Overwegende, dat beklagde zich te zijner verdediging beroept op:

- a. het feit, dat hij in October 1933 bij een medelid van de Maatschappij van wien hij verwachtte een goed advies te krijgen heeft geïnformeerd of hij de practijk van een onbevoegde mocht overnemen en deze hem bevestigend heeft geantwoord;

- b.* het feit, dat hij in Juli 1934 het oordeel heeft ingewonnen van den Secretaris van de Maatschappij, of hij, gezien de omstandigheid dat hij een practijk van een onbevoegde had overgenomen, moest bedanken als lid van de Maatschappij en deze hem ontkennend heeft geantwoord;
- c.* het feit, dat hij aan den Inspecteur van de Volksgezondheid te N. inlichtingen heeft gevraagd omtrent het geoorloofde van zijn handelingen en deze hem geruststellend zou hebben geantwoord;
- d.* dat de burgerlijke Rechter en wel de Arrondissements-Rechtbank te M. de praktijkovername niet in strijd met de goede zeden heeft geoordeeld en er dus een controverse zou zijn tusschen de meening van dezen en de Vereenigings-rechtspraak;
- e.* de naar voren gebrachte grieven van ouderen datum zijn en hij sinds geruimen tijd geen enkele relatie meer met den onbevoegde heeft;

Overwegende ten aanzien van punt *a.* dat de bedoelde collega zijn persoonlijke meening heeft gegeven en zulks ten aanzien van de vraag of een tandarts de practijk van een onbevoegde mag overnemen;

Overwegende ten aanzien van punt *b.* dat de Raad, kennis genomen hebbende van de correspondentie tusschen den Secretaris van de Maatschappij en den beklagde, van oordeel is dat, daargelaten nog, dat den Secretaris niet alle feiten op juiste wijze en in juiste omvang zijn medegedeeld, deze correspondentie niet ter zake kan dienen, omdat zij heeft plaats gevonden nadat hetgeen den beklagde wordt verweten reeds was geschied;

Overwegende ten aanzien van punt *c.* dat de Raad zich noch over de vraag noch over het antwoord een oordeel kan vormen, aangezien den Raad hieromtrent geen nauwkeurige inlichtingen zijn verstrekt;

Overwegende ten aanzien van punt *d.* dat de Raad geen controverse aanwezig acht, daar de Burgerlijke Rechter de civielrechterlijke consequenties van een overeenkomst heeft te beoordeelen, en de Vereenigings-rechter de professioneele en vereenigingsnormen heeft toe te passen;

Overwegende dat op punt *e.* bij de bespreking van de strafmaat nader zal worden teruggekomen;

Overwegende, dat de Raad de geïncrimineerde feiten vooral in hun onderling verband en gezamenlijk hoogst ernstig acht en de opgelegde

straf daaraan niet geëvenredigd, weshalve de uitspraak van den Afdeelin^gsraad moet worden vernietigd;

Overwegende dat de Raad evenwel aanleiding vindt om den duur van de uitgesproken schorsing niet te verlengen, maar de strafverzwaring te beperken tot het opleggen van een voorwaardelijke geldboete naast de uitgesproken schorsing, omdat, hoewel de klacht pas dateert van December 1934 de beklaagde door het talmen met het indienen van de klacht reeds van Juli 1934 belemmerd is in de uitoefening van zijn rechten als lid en den Raad is gebleken dat de beklaagde van zijn collega's ter plaatse, nadat hun, althans enkelen hunner, reeds vóór Februari 1934 bekend was, dat de beklaagde met R. in nauw contact stond, niet orientatie of waarschuwingen heeft ontvangen, welke wellicht een goede uitwerking zouden kunnen hebben gehad;

Overwegende dat het den Raad billijk voorkomt, dat de beklaagde, die de moreele belasting van de opgelegde straf ten volle zal hebben te dragen, niet de materiele gevolgen nog zes maanden na heden zal ondervinden, hetgeen de Raad te minder gewenscht acht, nu gebleken is, dat den beklaagde in zijn tegenwoordige gedragingen als lid der Maatschappij niets meer te verwijten valt;

Overwegende, dat de Raad hierin aanleiding vindt, om de schorsing te beschouwen als te zijn ingegaan op 2 Mei 1935, den datum van de uitspraak van den Afdeelin^gsraad;

Overwegende ten aanzien van de veroordeeling in de kosten, dat de Raad in de finantiële omstandigheden van den beklaagde aanleiding vindt, niet meer dan een bedrag van f 25.— van de door den Afdeelin^gsraad Q. gemaakte kosten ten laste van den beklaagde te brengen;

Gezien de artt. 22 van de Statuten, 47, 48, 51, 52, 60, 61, 62, van het Huishoudelijk Reglement van de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde;

Vernietigt de beslissing van den Afdeelin^gsraad Q. d.d. 2 Mei 1935;

R e c h t d o e n d e

Past op X. toe,

- a. het tuchtmiddel van schorsing in zijn lidmaatschap van voormelde Maatschappij voor den duur van zes maanden, ingaande 2 Mei 1935;

- b. het tuchtmiddel van geldboete tot een bedrag van f 100.— onder bepaling, dat betaling van deze geldboete niet zal behoeven plaats te vinden wanneer hij niet bij onherroepelijk geworden uitspraak van eenig college van de Maatschappij of eenig overheidsorgaan wordt veroordeeld terzake van een handeling in de uitoefening van het beroep van tandarts na heden en vóór 1 Januari 1939 gepleegd;

Bepaalt dat hij zal betalen een bedrag van vijf en twintig gulden als bijdrage in de kosten door den Afdeclingsraad Q. terzake van de behandeling gemaakt binnen één maand te voldoen bij den Penningmeester der Maatschappij;

Bepaalt dat van deze uitspraak een afschrift zal worden gezonden aan X., de klagers, het Hoofdbestuur van de Maatschappij, het Bestuur van de Afdeeling Q., alsmede aan den Raad dier Afdeeling.

*Aldus gedaan den 12en December 1935
door den Raad van Beroep, samengesteld uit de
leden J. Sanders Ezn., voorzitter te Amsterdam,
I. A. Holthaus te Zwolle en P. H. Buisman
te Tiel.*